

การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค
TGT และวิธีการสอนแบบปกติ

A Comparisons of spelling abilities Of grade 1 students at Bang Chan
School (Pluem Wittayanusorn) while receiving a collaborative teaching
method using TGT technique and normal teaching methods.

สาธิตา เกาทอง¹ และ เด่นดาว ชลวิทย์²
Satita Taotong¹, Dendow Chollawit²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบปกติ (2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT (3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียนซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) จำนวน 25 คน ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/9 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) จำนวน 25 คน ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้การทดสอบค่า t test

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ; วิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT; วิธีการสอนแบบปกติ

Abstract

The purpose of this research (1) was to compare the spelling ability. Of grade 1 students at Bang Chan School (Pleum Wittayanusorn) during receiving a collaborative teaching method using TGT technique and normal teaching method (2) to compare writing and spelling abilities. Of grade 1 students at Bang Chan School (Pluem Wittayanusorn) before and after the study received a cooperative teaching method using the TGT (3) technique to compare the spelling ability. Of grade 1 students at Bang Chan School (Pleuem Wittayanusorn) before and after learning with normal teaching methods. The sample groups used in this research are Grade 1 student at Bang Chan School (Pluem Wittayanusorn), Bangkok, Semester 2, Academic Year 2020, 2 classrooms 25 students in grade 1/1 were in an experimental group that organized learning with a cooperative teaching method using TGT techniques and 25 students in grade 1/9 as a control group. That organizes learning through a normal teaching method The statistics used for data analysis were mean, standard deviation. And compare the differences using t test

The results showed that (1) students who received a cooperative teaching method using the TGT technique had significantly higher spelling abilities at the .05 level. The collaborative teaching method using TGT technique has higher spelling ability after study. With statistical significance at the .05 level. (3) Students who study by normal teaching methods. Have a higher ability to write spelling after studying than before. With statistical significance at the .05 level.

Keywords: ability to write, spell; A cooperative teaching method using the TGT technique; Normal teaching methods

¹สาธิตา เกาทอง นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบบทความ (corresponding author) e-Mail: satitataotong@gmail.com

²เด๋นดาว ชลวิทย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

การเขียนมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาไทยมาก เพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด การพัฒนาความคิด สติปัญญาและทัศนคติ การเขียนที่ดีและมีประสิทธิภาพมีความสำคัญต่อการศึกษาหาความรู้ของผู้เรียน ซึ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถสร้างเสริมประสบการณ์ได้ตั้งแต่เริ่มเข้ามาอยู่ในระบบการศึกษาในโรงเรียน โดยครูผู้สอนต้องสอนผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ถูกต้องให้ผู้เรียนมีทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน อัจฉรา ชิวพันธ์ (2538, หน้า 1) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้เรียนต้องสามารถเขียนสื่อสารด้วยคำหรือประโยคง่าย ๆ ได้ แต่เนื่องจากลักษณะของภาษาไทยที่มีพยัญชนะ 44 ตัว แต่มีเสียงเพียง 21 เสียง ทำให้คำภาษาไทยมีเสียงพ้องกัน แต่มีความหมายต่างกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งถ้าจำหลักเกณฑ์ในการเขียนไม่ได้ ก็มักจะเขียนสะกดคำผิด ใช้คำไม่ถูกต้องทำให้ความหมายผิดไป สื่อสารกันไม่เข้าใจ โดยสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด อาจเนื่องมาจากการไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำที่เขียน การออกเสียงคำผิด สุนันทา โสรัจจ์ (2538, หน้า 87) และครูมักละเลยเมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำผิด ไม่พยายามชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการสะกดคำให้ถูกต้อง ประเทิน มหาพันธ์ (2539, หน้า 104) การเขียนถือเป็นรากฐานในการเรียนวิชาต่าง ๆ จะต้องเขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าหากเขียนคำผิดพลาด คลาดเคลื่อนหรือบกพร่องก็จะทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป จากการประเมินปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) เขตคลองสามวา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีปัญหาในด้านการเขียนสะกดคำ สังเกตได้จากการตรวจงานในสมุดของนักเรียน การเขียนตามคำบอก พบว่านักเรียนบางคนเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ทั้งที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากพอสมควร ทั้งนี้อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น การรับเอาตัวอย่างที่ผิด ๆ จากสิ่งแวดล้อมภายนอกมาเป็นแบบอย่างในการเขียนสะกดคำ โดยเฉพาะสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ ป้ายโฆษณา สื่อสังคมออนไลน์ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิดอยู่เสมอและมักถูกปล่อยปละละเลย ไม่มีการแก้ไขให้ถูกต้อง โดยเฉพาะเรื่องการใช้อูปรวรรณยุกต์ ตัวสะกด จากปัญหาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการเขียนสะกดคำในปัจจุบัน โดยเฉพาะนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 1) นั้นมีความสำคัญเพราะเป็นการเตรียมความพร้อมปูพื้นฐานในการเรียนระดับที่สูงขึ้น หากไม่รีบแก้ไขจะทำให้เกิดผลเสียต่อบุคลากรของชาติได้ในอนาคต นอกจากสาเหตุดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีสาเหตุสำคัญอีกประการ คือ ครูและวิธีสอนของครู เช่น ครูไม่มีวิธีการที่จะทำให้ให้นักเรียนเห็นความจำเป็นของการเรียนภาษาของตนเอง ครูละเลยในเรื่องความเอาใจใส่ หรือครูขาดความพยายามที่จะค้นคว้าวิธีการสอนใหม่ที่ได้ผล เช่น การผลิตอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน ไม่มีแบบฝึกเพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนสะกดคำ ถ้าครูสอนเพียงให้นักเรียนเขียนตามคำบอกลงในสมุดแล้วให้นักเรียนเขียนแก้ คำผิดซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง อาจทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้นวิธีสอนของครูจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ครูควรพยายามหาวิธีสอนและหากิจกรรมในการสอนเขียนสะกดคำที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดทั้งความรู้และความสนุกสนานในการเรียนรู้ อีกทั้งเป็นการจูงใจให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย และรักที่จะเรียนวิชาภาษาไทยสืบไป

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ย่อมาจาก Team Games Tournament (ทีศนา แซมณี, 2554, หน้า 268) มีลักษณะที่สำคัญคือ นักเรียนทุกคนจะได้ร่วมสนุก ทำทาย ความสามารถของตนเอง ด้วยการเข้าร่วมเกมการแข่งขันกับนักเรียนกลุ่มอื่นที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน ดังนั้น นักเรียนทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการทำคะแนนทำให้เกิดความภาคภูมิใจมั่นใจในความพยายามและความสามารถของตนเอง การแข่งขันกันในเกมการเรียนรู้แบบเผชิญหน้ากัน ทำให้เกิดความตื่นเต้นเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาความรู้และช่วยเหลือกันมากยิ่งขึ้น สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ (2553, หน้า 3-4) ซึ่งจากข้อดีดังกล่าวข้างต้นทำให้มีผู้นำการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ไปใช้และได้ผลดี นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีคุณภาพเป็นไปตามที่คาดหวังของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ตามตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT สามารถทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการเล่นเกิดแรงจูงใจกระตือรือร้น ไม่เบื่อหน่ายการเรียนรู้และมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งการเล่นเกมนั้น ยังสอดคล้องกับความต้องการของเด็กในวัยประถมศึกษา รวมถึงเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงสนใจเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบปกติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยของ รัตนา บุญอุดม (2559, หน้า 99) สารสิน เล็กเจริญ (2554, หน้า 108) และอังคณา ชัยมณี (2540, หน้า 97) สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนบางชัน (ป्लीมวิทยานุสรณ์) หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) สำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 256 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/9 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) สำนักงานเขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 50 คน ซึ่งได้มาโดยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ทั้งหมด 9 ห้องเรียน มาวิเคราะห์ด้วยสถิติ ANOVA โดยเลือกจาก 2 ห้องเรียนที่มีผลคะแนนไม่แตกต่างกัน จากนั้นนำมากำหนดประเภทวิธีสอนของกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มอย่างง่าย (random cluster sampling) ด้วยวิธีจับฉลาก เพื่อเลือก 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มทดลอง และ 1 ห้องเรียนเป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งได้ผลดังนี้

กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) จำนวน 25 คน ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT

กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/9 โรงเรียนบางชั้น (ปลื้มวิทยานุสรณ์) จำนวน 25 คน ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT วิธีการสอนแบบปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ

ระยะเวลาในการศึกษา คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีการสอนแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก 4-6 คน สมาชิกแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มจะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันผลสำเร็จของสมาชิกคือ ผลสำเร็จของกลุ่ม

วิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แบ่งผู้เรียนนี้เป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-6 คน คณะความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ภาระงานของกลุ่มคือหลังจากที่ครูนำเสนอบทเรียนแล้ว ให้แต่ละกลุ่มทำงานตามที่ครูกำหนด และเตรียมสมาชิกทุกคนให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ในการแข่งขันครูจะจัดให้นักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับเดียวกัน วันแข่งขันคะแนนที่สมาชิกทำได้จะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้รางวัลคือ กลุ่มที่ทำคะแนนได้สูงสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นนำ ครูจัดกิจกรรมกระตุ้นความสนใจของนักเรียนเพื่อเชื่อมโยงความรู้ เข้าสู่เรื่องที่จะสอน โดยการใช้เกม เพลงนิทานบทร้อยกรอง การบรรยาย การอภิปราย ฯลฯ

ขั้นสอน ครูสอนเนื้อหาให้นักเรียนทั้งชั้นก่อน โดยใช้เทคนิควิธีที่เหมาะสม ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนในเรื่องที่จะเรียนเพื่อเชื่อมโยงให้เข้ากับเนื้อหาให้นักเรียนต้องสนใจและตั้งใจฟังครูเพื่อที่จะได้นำความรู้ความเข้าใจในบทเรียนไปใช้ในการแข่งขัน

ขั้นจัดทีม ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-6 คนโดยคละนักเรียนที่มีความสามารถเก่ง ปานกลางและอ่อน เพื่อให้นักเรียนเรียนร่วมกันก่อนการปฏิบัติกิจกรรมและเตรียมความพร้อมก่อนที่จะแข่งขัน

ขั้นการแข่งขัน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกันตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนโดยยึดหลักนักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกัน คือ นักเรียนเก่งของแต่ละทีมแข่งขันกัน นักเรียนปานกลางของแต่ละทีมแข่งขันกัน และนักเรียนอ่อนของแต่ละทีมแข่งขันกัน ให้นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนรวมของทีม

ขั้นสรุป ครูและนักเรียนรู้อะไรร่วมกันสรุปบทเรียนและมอบรางวัลทีมที่ได้คะแนนสูงสุด

วิธีการสอนแบบปกติ หมายถึง วิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมี 3 ดังนี้

ขั้นนำ ครูใช้คำถามหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนและดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้มาอยู่ที่การสอนและพร้อมที่จะเริ่มเรียน เช่น การใช้เกม บทบาทสมมติ นิทาน เพลง เป็นต้น

ขั้นสอน ครูดำเนินการสอนเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ในเนื้อหา โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญในการสอนอาจจะใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การอภิปราย การอธิบาย การสนทนาซักถาม การแสดงละคร เป็นต้น ประกอบกับการใช้สื่อการสอนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บัตรภาพ Power Point Youtube เพื่อช่วยให้การสอนน่าสนใจส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นตลอดเวลา และให้นักเรียนมีบทบาทในการสอน รวมทั้งทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ

ขั้นสรุป นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ตนเองได้เรียนไป เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น และเห็นความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ของเนื้อหาที่ได้เรียนมาแล้ว และยังเป็นภาระเน้นย้ำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ดียิ่งขึ้น โดยการอภิปราย ซักถาม เป็นต้น

ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดมาเขียนประสมเป็นคำที่สะกดไม่ตรงมาตรา ได้แก่ แม่กน แม่กก แม่กข และแม่กค ประเมินได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสะกดคำแบบอัตนัย 30 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Randomized Control Group Pretest- Posttest Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT จำนวน 4 แผน 8 ชั่วโมง นำแผนการสอนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย นำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความ

ถูกต้องเชิงเนื้อหา (IOC) ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง แม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 จัดเป็นแผนการสอนที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบปกติ จำนวน 4 แผน 8 ชั่วโมงนำแผนการสอนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย นำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา (IOC) ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง แม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องแม่กบหรรษา ประเมินค่าความสอดคล้องของแผนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 จัดเป็นแผนการสอนที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ จำนวน 1 ฉบับ ใช้ทดสอบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อ โดยวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ จัดทำตารางวิเคราะห์แบบทดสอบจำนวน 60 ข้อ เพื่อคัดเลือกข้อที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมไปใช้จริง 30 ข้อ เสนอแบบทดสอบให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) และคัดเลือกคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.67 – 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ระบุไว้ ได้จำนวนข้อสอบทั้งสิ้น 30 ข้อ จากนั้นนำข้อสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 50 คน ซึ่งเคยเรียนรู้เนื้อหามาก่อนแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพรายข้อ โดยหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ผลการพิจารณาเลือกข้อสอบ 30 ข้อ พบว่า มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.20 – 0.60 นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตร KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) พบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.916

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 ข้อ ด้วยข้อสอบชุดเดียวกัน

2. ดำเนินการทดลอง โดยใช้เนื้อหาสาระเดียวกันและระยะเวลาในการสอนเท่ากัน คือ กลุ่มละ 4 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง แต่ใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกัน

3. กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบอัตนัย จำนวน 30 ข้อ ด้วยข้อสอบชุดเดียวกันชุดเดิมที่ทำก่อนเรียน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบปกติ ด้วยสถิติ t-test Independent

2. เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ด้วยสถิติ t-test Dependent

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ด้วยสถิติ t-test Dependent

ผลการวิจัย

1. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) ระหว่างที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบปกติ

การจัดการเรียนรู้	N	X	S.D.	t	P
แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT	25	25.88	2.81	9.649	0.000
แบบปกติ	25	21.56	3.00		

** $P < 0.05$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.88 คะแนน และกลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.56 คะแนน

2. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนบางชัน (ปลื้มวิทยานุสรณ์) หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปल्लीวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT

วิธีการการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT	N	X	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	25	22.88	2.92		
				-9.649	0.000
หลังเรียน	25	25.88	2.18		

** $P < 0.05$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 22.88 คะแนน และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.88 คะแนน

3. ความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปल्लीวิทยานุสรณ์) หลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางชั้น (ปल्लीวิทยานุสรณ์) ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

การสอนแบบปกติ	N	X	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	25	16.64	1.41		
				-10.659	0.000
หลังเรียน	25	21.56	3.00		

** $P < 0.05$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 16.64 คะแนน และค่าเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 21.56 คะแนน

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากการค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยแบ่งผู้เรียนนี้เป็นกลุ่มละความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีความสามารถสูง ปานกลาง สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มมีความร่วมมือกันให้

ความช่วยเหลือเกื้อกูลกันมีปฏิสัมพันธ์ที่ติดต่อกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรยา เล่าเรียนดี (2547 : 1) ว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ร่วมกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย มุ่งเน้น การร่วมกันปฏิบัติงานที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันและมุ่งส่งเสริมพัฒนาทักษะทางสังคม และให้ทุกคน รับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและของกลุ่มทุกคนต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือพึ่งพากันยอมรับ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกให้สามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด การจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มได้เป็นอย่างดี มีการแข่งขันเกมวิชาการ ทำให้การเรียนการสอนมีความสนุกสนานน่าเรียน ผู้เรียนจะไม่รู้สึกเบื่อหน่าย ต่อการเรียน ซึ่งการแข่งขันเป็นการแข่งขันเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยนักเรียนที่มีความสามารถ ทดเทียมกันจะแข่งขันกัน การที่นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันของแต่ละกลุ่มแข่งขันกันจะทำให้ผู้แข่งขัน แต่ละคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการทำคะแนนจากการแข่งขันช่วยเหลือกลุ่มให้ประสบผลสำเร็จเท่าเทียมกัน

2. นักเรียนเรียนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT นักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมการแข่งขันการเขียนคำศัพท์ตามคำบอกโดย กิจกรรมการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม ทุกคนจะได้ร่วมสนุก ตื่นเต้นและท้าทายความสามารถของนักเรียนได้ ช่วยพัฒนาผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยเน้นการใช้กระบวนการกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกระบวนการกลุ่มมี การวางแผนการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนให้บรรลุเป้าหมายเป็นผลให้ผลการเรียนรู้ สูงขึ้น ในการเรียนนักเรียนกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนจะได้รับ การช่วยเหลือจากกลุ่มเพื่อนที่เก่งเป็นผลให้ นักเรียนมีผลการเรียนที่สูงขึ้น ดังที่ Johnson (1991 : 7) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือว่าเป็นการเรียนที่มี ปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มนักเรียน เช่น มีการอภิปรายร่วมกันการช่วยเหลือกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน และกัน ดังนั้น ทุกคนในกลุ่มจะต้องร่วมมือกันสนับสนุนความสำเร็จของกันและกันเพราะความสำเร็จของแต่ละ คนก็คือความสำเร็จของกลุ่มนั่นเอง นอกจากนี้องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมืออาจเป็นส่วนประกอบ สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลให้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพราะองค์ประกอบของ การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นองค์ประกอบที่สร้างขึ้น เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือกันอย่างแท้จริง มีการกำหนดเป้าหมายรางวัลบทบาทหน้าที่อย่างชัดเจนภายในกลุ่ม ซึ่งสมาชิก ทุกคนในกลุ่มต่างก็ต้องมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

3. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การสอนแบบปกตินั้นเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพอีก วิธีหนึ่งโดยมีลำดับขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนเช่นเดียวกับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT จึงทำให้คะแนนความสามารถด้านการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ สารสิน เล็กเจริญ (2554, หน้า 78) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ โดยมี วัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้ 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน

และหลังเรียน โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT 3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 มีนักเรียน 120 คน จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 60 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายและจับฉลาก ได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 เป็นกลุ่มทดลองเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 เป็นกลุ่มควบคุม เรียนแบบปกติ ใช้เวลาทดลอง 11 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT สูงกว่าที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TGT อยู่ในระดับดีมาก

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พบข้อสังเกตจากประสบการณ์ตรงที่อาจก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษาดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนจะนำรูปแบบการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ไปทดลองใช้ควรศึกษาวิธีการสอนให้เข้าใจทุกขั้นตอนจนเกิดความชำนาญเพื่อจะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป
2. การสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT เป็นวิธีการสอนที่มีลำดับขั้นตอน ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องเตรียมสื่อการสอน และเตรียมนักเรียนให้พร้อมในการจัดกิจกรรมรวมทั้งวิธีการแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในขณะจัดการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ระหว่างที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT และวิธีการสอนแบบอื่นๆ เช่น แบบกลุ่มช่วยสอนรายบุคคล (TAI)
2. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ไปทดลองใช้เพื่อศึกษาตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ทักษะการทำงาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารอ้างอิง

- ทิศนา แคมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2539). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- รัตนา บุญอุดม. (2559). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน*. ชลบุรี: วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สารสิน เล็กเจริญ. (2554). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น*

- ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ.
นครปฐม: วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุนันทา โสร้อยจ. (2538). การสำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ การศึกษามูลเหตุแห่ง
การเขียนผิดและแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของนิสิตนักศึกษา
ในมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อังคณา ชัยมณี. (2540). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้
การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2538). ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนยุคโลกาภิวัตน์. สารสถาบันภาษาไทย, 2(3),
75-78.